

IRENE HANNON

Zeerozen

Zij weet van wanten, hij blaast
vooral hoog van de toren.
Kunnen ze elkaar vinden in
hun diepste wensen?

EEN HOPE HARBOR-ROMAN

1

Hij moest die pick-up wel raken.

Toen het voertuig voor hem met gierende remmen tot stilstand kwam, smeed Eric Nash zijn telefoon op de passagiersstoel, klemde het stuur vast en trapte de rem van zijn BMW tot op de bodem in.

Te laat.

Een daverende klap dreunde door zijn lichaam, en het geknars van samendrukkend metaal en het gerinkel van verbrijzelend glas drongen tot hem door.

Zo had hij zich zijn aankomst in Hope Harbor niet voorgesteld.

Nog voordat zijn auto ophield met schudden, werd het portier aan de bestuurderskant van de pick-up opengegooid. Welgevormde benen, in nauwsluitende spijkerstof gestoken, zwaaiden naar buiten. Met één vloeiende, elegante beweging gleed een slanke vrouw uit de cabine. De kustwind van Oregon blies haar lange blonde haren in de war.

Mooi... behalve haar boze gezicht en gespannen houding.

Vergeet dat uiterlijk maar en concentreer je op een excuus.

Ze nam even de tijd om de achterkant van haar pick-up aan een vluchtig onderzoek te onderwerpen en kwam toen met grote stappen naar zijn portier om hem – met haar handen in de zij – door het raampje woedend aan te kijken.

O, help.

Dit werd niet aangenaam.

Hij zette zich schrap, duwde zijn portier open en stapte uit. 'Sorry, hoor.' Hij knikte naar haar pick-up.

Ze sloeg haar armen over elkaar, boog opzij en keek strak naar de telefoon op zijn voorstoel. 'Voor het geval dat je het niet wist, het is in Oregon verboden om je telefoon te gebruiken onder het rijden.'

Natuurlijk wist hij dat. Ook als hij geen advocaat was geweest had hij dat geweten. De omstreken wet had een serieuze hoeveelheid perscommentaar opgeleverd.

Maar hij was bijna op zijn bestemming en Hope Harbor was niet bepaald Portland. Hier was alleen rond lunchtijd wat meer verkeer – *als* Charley's open was en *als* er een run was op zijn vistaco's.

Hoe dan ook... het was nog geen lunchtijd en hij was niet eens in de buurt van de snackwagen op de kade.

'Ik ben op de hoogte van de wet. Maar een snel belletje in een stille achterstraat moet kunnen.'

'Niet dus.'

'Hoor es, ik zei dat het me speet. Mijn verzekering zal de schade wel betalen.'

Ze kneep haar ogen samen. 'Niet alles is met geld op te lossen.'

Verdraaid. Wat een kapsones.

'Wel de reparatie van je pick-up.' Hij bekeek het modderige voertuig. 'Het zal alleen niet meevallen om te bepalen welke schade ik heb veroorzaakt en wat er misschien al onder het vuil zat.' Als zij vervelend kon doen, kon hij het ook.

Ze stooft op en er viel wat uit haar haar. Hij kneep zijn ogen samen en schermde ze af tegen de late ochtendzon, die op deze vroege julidag hoog aan de hemel stond. Was dat... zaagsel?

'Het regent hier veel, oké? Ik kan mijn tijd wel beter gebrui-

ken dan voor het wassen van een auto die morgen weer onder de modder zit. Niet dat je er iets mee te maken hebt, maar ik geef mijn geld liever uit aan belangrijker dingen dan een klomp staal.'

'Dat is duidelijk.' Hij liet nog een dubieuze blik over de pick-up glijden.

'Hmpf.'

Met die kernachtige repliek beende ze terug naar de voorkant van de auto.

Hij liep achter haar aan. 'Waarom stopte je trouwens zo plotseling?'

'Er rende een hond voor me.'

'Ik heb geen hond gezien.'

'Je hebt ook niet gezien dat ik remde. Als je een paar autolengtes afstand had gehouden – en beter op de weg had gelet – had je op tijd kunnen stoppen.' Ze bukte om haar pick-up nogmaals te inspecteren. 'Gelukkig voor mij is het een stevige bak. Ik zie geen ernstige schade.' Ze richtte haar aandacht op zijn auto. 'Maar aan de jouwe moet wel wat gedaan worden.'

Voor het eerst schonk hij zijn volledige aandacht aan de BMW. Het voorspatbord was aan de linkerkant verfrommeld, het gebroken glas van de koplamp glinsterde op het wegdek.

Lekker dan.

Was het niet genoeg dat zijn carrière overhoop lag en zijn toekomst onzeker was, zonder dat er ook nog een vernielde auto aan zijn lijst van narigheid werd toegevoegd?

Hij streek met een hand over zijn gezicht. Wat een thuiskomst was dit geworden.

'In Bandon zit een carrosseriebedrijf.'

Haar toon was nu tenminste een tikje minder vijandig.

'Ja. Weet ik. Marv's.'

'En... wil je dat ik de politie bel om een ongevalmelding

te doen? De chef kan hier snel zijn. Ik passeerde haar een paar straten terug.'

En zich door Lexie de wet laten lezen en misschien zelfs laten aanhouden voor het gebruik van zijn telefoon onder het rijden?

Weinig kans.

'Zullen we gewoon even gegevens uitwisselen?'

'Ik heb de jouwe niet nodig. Ik ga mijn verzekeringsmaatschappij niet bellen. Maar ik zal je de mijne geven.' Ze voelde in haar zakken, iets van haar zuidelijke accent bleef in de lucht hangen. 'Ik dacht dat ik een paar visitekaartjes bij me had... maar dit kan ook.' Ze haalde een bonnetje met ezelsoren tevoorschijn en schreef met een stompje potlood op de achterkant.

Ze overhandigde hem het papiertje en hij liet zijn ogen erover glijden. Geen naam. Alleen een telefoonnummer met een netnummer uit de omgeving. 'Ik neem aan dat je hier in de buurt woont?'

'Ja.' Ze deed een stap naar achteren en stak haar handen in haar zakken. 'Wil je kijken of je auto nog rijdt voordat ik wegga?'

Hij bekeek de BMW nog een keer. Hij hing niet scheef en de band zag er nog goed uit. 'Ik denk dat het vooral blikshade is. Ik hoef niet ver. Komt goed.'

'Wat je wilt.' Ze liep terug naar de cabine van haar pick-up en bleef bij het portier stilstaan om hem met een laatste dreigende blik te doorboren. 'En doe jezelf een lol. Laat die telefoon liggen onder het rijden.'

Zonder antwoord af te wachten, stapte ze met een zwaai achter het stuur, startte de motor en reed weg met ongezonde dampen in haar kielzog.

Eric keerde de wolk stinkende uitlaatgassen de rug toe, stopte het papiertje met haar nummer in de zak van zijn spijker-

broek en slaakte een zucht. Nadat hij zich er tijdens de rit van vijf uur vanuit Portland mentaal op had voorbereid het slechte nieuws aan zijn vader te vertellen, was hij zo goed als klaar voor het gesprek geweest toen hij langs het bord *Welkom in Hope Harbor* reed. Vlak voor de aanrijding had hij zelfs geprobeerd zijn vader te bellen om hem te zeggen dat hij onderweg was. Het leek hem wel zo attent om de verrassing van zijn onverwachte bezoek te verzachten met een waarschuwing kort van tevoren.

Maar zijn vader had niet opgenomen en nu hij zelf door het ongeluk mentaal geheel onvoorbereid was, kon hij toch even goed een strandwandeling gaan maken, langs de torenhoge brandingspilaren, voordat hij op weg naar huis ging? De zilte lucht en de zeewind hadden hem altijd opgekikkerd, zijn hoofd helder gemaakt, hem gekalmeerd toen hij dat het hardste nodig had.

En nu kon hij wel wat kalmte gebruiken.

Hij sjokte terug naar zijn auto en probeerde het van de vrolijke kant te bekijken. Zijn leven lag in puin, maar de auto was te repareren en er was niemand gewond.

Dat was dus nog een pluspunt.

Beroerder kon deze dag toch niet worden.

BJ Stevens gaf richting aan naar links, sloeg de straat van Eleanor Cooper in en negeerde haar rammelende maag. Een klemmende deur repareren tijdens lunchpauze had niet in haar agenda gestaan. Maar wat moest je als een vriendelijke, achtentachtig jaar oude vrouw belde om te zeggen dat ze haar badkamer niet uit kon komen?

BJ draaide de oprit in van Eleanors in Cape Cod-stijl gebouwde huis en bekeek het bescheiden bouwwerk. De verf bladderde

op de luiken. De stapstenen van het slingerpad naar de voordeur golfden. De rand van een van de houten treden naar de kleine voorveranda vertoonde sporen van rot.

Voor dit huis was hulp nodig.

Een heleboel hulp.

Maar datzelfde gold voor de huizen van veel oudere inwoners van Hope Harbor. Het onderhoud was hun gewoon te veel geworden. Maar niemand wilde weg uit de plaats waar ze het grootste deel van hun leven gewoond hadden.

Begrijpelijk... zoals zij heel goed wist.

Een maar al te bekend schuldgevoel overspoelde haar.

Ze hield het stuur met één hand vast en trok met de andere de schakelhendel in de parkeerstand. Dit was niet het juiste moment om stil te staan bij het verleden... of bij spijt. Ze moest Eleanor uit de badkamer redden en die weerspannige deur repareren.

Ze pakte haar gereedschapskist, liep over de ongelijke tegels naar de veranda en voelde onder de rieten plantenbak met geraniums tot haar vingers de sleutel voelden, want Eleanor had gezegd dat die daar lag. Tien seconden later opende ze de deur op een kier en gluurde naar binnen voor het geval Methusalem in elkaar gedoken aan de andere kant zat, wachtend op de kans om te ontsnappen.

Geen spoor van de eigenwijze kat.

Ze glipte naar binnen en liep door naar de badkamer. 'Hier ben ik, Eleanor.' Haar luide stem echode tegen de muren. 'Ik heb je er zo uit.'

'O, wat fijn, lief kind!' klonk de stem van de oudere vrouw opgelucht. 'Het spijt me dat ik je lastigval tijdens je werkdag.'

'Zit er niet over in. Ik had lunchpauze.' BJ zette haar gereedschapskist op het kleed naast de cyperse kat, die op wacht stond voor de badkamerdeur. 'Hoi, Methusalem.' Ze streelde

zijn zachte vacht, wat haar een zacht miauw opleverde. ‘Hoe-
lang heb je al last met die deur, Eleanor?’

‘Een week of zes, acht, misschien. Het werd steeds erger,
maar ik had nooit gedacht dat ik opgesloten zou komen te zit-
ten. Een ferme ruk is meestal genoeg als hij stroef gaat.’

BJ probeerde de deur.

Absoluut klem.

‘Ik ga duwen. Kun je even weg bij de deur?’

‘Ja. Ik heb mezelf in de hoek gedrukt.’

BJ zette haar schouder tegen het hout en duwde. De deur
bewoog, maar bleef klemmen. Ze probeerde het nog eens, nu
met meer kracht. Dit keer gaf de deur mee.

Onmiddellijk drong Methusalem langs haar heen en ver-
dween in de badkamer.

Toen de deur eenmaal openzwaaide, richtte ze haar aandacht
op Eleanor. De kenmerkende keurige wrong van de oude vrouw
was losgeraakt en er staken pieken wit haar uit. Haar wangen
waren rood en er vormde zich een blauwe plek op de hand die
ze hief om de eigenwijze slierten glad te strijken.

‘Hoelang heb je vastgezet?’ BJ week naar achteren om Ele-
anor uit haar gevangenis te laten ontsnappen, met Methusalem
miauwend op haar hielen.

‘Ongeveer een uur. Ik heb aan de deur getrokken, toen een
beetje uitgerust, en weer getrokken. Gelukkig had ik mijn tele-
foon bij me. Ik heb overwogen om het alarmnummer te bellen,
maar dat leek me een beetje overdreven.’ Ze bleef in de gang
staan om haar bril recht te zetten en aan haar haar te prutsen,
met een hand aan haar rollator. ‘Ik zie er vast verschrikkelijk
uit.’

‘Nee, maar je heb wel een lelijke plek op je hand.’ Zachtjes
streek BJ over de verouderde huid.

Eleanor strekte haar vingers en bekeek de blauwe plek. ‘Bij

één poging schoot mijn hand van de deurkruk en stootte ik hem tegen de toilettafel. Maar niets aan de hand, hoor. Dit oude vel wordt al blauw als je erop ademt. En wat denk je dat er mis is met die deur, behalve vochtigheid?’

BJ inspecteerde het ijzer aan de deurpost. ‘Vocht is slecht, maar er zitten ook een paar schroeven in de scharnieren los. Daardoor kan een deur doorzakken.’ Ze haalde een schroevendraaier tevoorschijn en probeerde een paar schroeven aan te draaien, maar ze waren afgesleten.

Natuurlijk. Een eenvoudige reparatie zou te makkelijk zijn.

Ze wroette tussen haar gereedschap, vond een langere schroef en verving de schroef die het dichtst bij het midden van de deurstijl zat. Ze draaide hem aan tot hij in het verse hout drong.

‘Laten we eens zien of dit helpt.’ Ze richtte zich op en probeerde de deur.

Hij ging open... maar onder protest.

‘Dat is een grote verbetering.’ Eleanor klopte bemoedigend op haar arm.

‘Niet genoeg. Ik wil niet dat je weer opgesloten komt te zitten.’ Weer zocht ze in haar gereedschapskist en haalde er een paar tandenstokers uit en wat houtlijm.

‘Wat ga je nu doen?’ Eleanor boog zich dichterbij haar toe om te kijken, terwijl Methusalem aan de kist snuffelde.

‘Ik ga de tandenstokers insmeren met lijm en ze in de schroefgaten drukken. Als het droog is, is het net nieuw hout en kan ik de schroeven opnieuw zetten. Dan zou het probleem opgelost moeten zijn. En anders probeer ik een of twee van de scharniergegaten van een plug te voorzien.’

‘Tjonge. Je hebt wel verstand van je vak.’

BJ grinnikte. ‘Je bent al gauw onder de indruk.’

‘Helemaal niet. Maar ik herken talent. Het was een verlies

voor Los Angeles en een aanwinst voor Hope Harbor dat je vorig jaar hierheen bent verhuisd.’

‘Voor mij was het ook een positieve verandering.’ BJ werkte snel en doeltreffend door terwijl ze sprak. Als ze gauw klaar was, kon ze misschien nog even langs Charley’s om een portie taco’s te halen op weg terug naar haar werk.

‘Weet je, één ding kan ik niet begrijpen,’ zei Eleanor op nadenkende toon.

‘Wat dan?’ Als de oudere vrouw een lesje in timmermanskunst wilde, kon BJ haar gerust van dienst zijn.

‘Met al jouw talent en je schoonheid – plus je vriendelijke, zorgzame hart – kan ik niet geloven dat er nog geen knappe, intelligente man jou het hof gemaakt heeft.’

BJ’s vingers knepen in de lijmfles. Een straaltje witte pasta schoot naar buiten, op de tandenstoker en haar vingers voordat het op de tegelvloer droop... en op Methusalem.

De kat schreeuwde en sprong naar achteren.

‘O, help!’ Eleanors hand vloog naar haar borst. ‘Ik heb je afgeleid. Ik pak gauw wat papieren handdoekjes.’

Terwijl ze zo snel als haar jichtige knieën het toelieten door de gang liep met haar rollator, Methusalem op haar hielen, staarde BJ naar de kleverige troep op haar vingers.

Kleverige troep.

Ja, daar kwam het wat betreft haar romance in Los Angeles wel zo’n beetje op neer.

Maar nu had ze een nieuw leven. Een kalm, voldoening schenkend leven – en heerlijk vrij van romantiek. Als ze niet zo gespannen was geweest door het ongeluk, zou ze niet zo overdreven gereageerd hebben op Eleanors opmerking.

BJ draaide met meer kracht dan nodig was de dop op de fles houtlijm. Ze had de politie moeten bellen en die vent in de BMW een bekeuring laten bezorgen. Dat zou hem misschien

leren om niet met zijn telefoon aan zijn oor gekleefd, met meer aandacht voor het gesprek dan voor de weg, te rijden.

Maar het moest in alle eerlijkheid worden gezegd dat hij wel boetvaardig was geweest.

En ontegenzeggelijk knap.

O, verdraaid!

Ze nam een prop toiletpapier toen er meer lijm tussen haar vingers door op de grond lekte. Je zou denken dat ze immuun zou zijn voor de stereotype charmes van lang, donker en knap na...

Nee! Ze ging zijn naam niet eens *denken*.

Hij was het niet waard.

Ze veegde haar vingers zo goed mogelijk af met het dunne papier en haalde diep adem. Dat ongelukje had haar gemoedsrust echt verstoord.

Maar dat is onzin, BJ. Jouw auto is er onbeschadigd van afgekomen. Die vent is degene die reparatieproblemen moet oplossen. Dat is niet de reden dat je gespannen bent.

‘Ach, houd toch op.’ Ze veegde stukjes wc-papier weg die aan haar vingers plakten en probeerde het irritante stemmetje in haar hoofd het zwijgen op te leggen.

‘Zei je iets, kind?’ vroeg Eleanor vanuit de keuken.

‘Ik... eh... praatte in mezelf.’

‘Daar ben je nog te jong voor. Ik ben zo terug. Ik probeer Methusalem schoon te krijgen, maar hij wil niet meewerken.’

BJ streek een lok eigenzinnig haar achter haar oor, leunde tegen de deurpost en zag de waarheid onder ogen. Hoe graag ze haar opwinding ook aan het ongeluk wilde wijten, het stemmetje in haar hoofd had gelijk. De eigenaar van de BMW – en haar lichamelijke reactie op hem – was de schuldige. Of ze het leuk vond of niet, op het moment dat ze in die bruine ogen had gekeken, was er een elektrische schok door haar heen gesidderd.

Tja, zulke onbezonnen aantrekkingskracht zette een vrouw op het verkeerde been, als ze haar hart volgde in plaats van wijs naar haar verstand te luisteren.

En die fout maakte ze niet nog een keer.

Toch... het was niet eerlijk geweest om hem zo aan te vallen omdat ze zich ergerde aan zichzelf. Hij had zich tenslotte verontschuldigd. Hij had schadevergoeding aangeboden. Hij had oprecht berouwwol gekeken... en nu ze erover nadacht, had ze nog een andere emotie in zijn blik gezien. Zwaarmoedigheid, misschien? Verdriet? Wanhoop? Moeilijk om er de vinger op te leggen. Maar er was iets droevigs in te zien geweest, dat los leek te staan van het ongeluk. Alsof zijn dag al lang voor hun onaangename confrontatie naar de knoppen was gegaan... en hij niet zat te wachten op meer narigheid.

Ze zuchtte diep.

Mooi was dat.

Ze zou weinig tijd hebben om te lunchen, maar er lag nu in elk geval een berg schuldgevoel op haar bordje.

‘Alsjeblieft. Zeg het maar als je nog meer nodig hebt.’ Eleanor duwde de rollator door de gang en stak haar een stapeltje papieren handdoekjes toe terwijl Methusalem behoedzaam op afstand bleef.

‘Dit moet genoeg zijn.’ Ze gebruikte de helft van de handdoekjes om de klodders lijm van de tegels te vegen. Toen maakte ze de rest vochtig en veegde het overschot op.

‘Zal ik ze voor je weggooien?’ Eleanor stak haar hand weer uit.

‘Dank je.’ Ze gaf haar de doekjes. ‘Dan zal ik de laatste paar gaatjes vullen.’

BJ maakte het werk zo snel mogelijk af, borg haar gereedschap op en wachtte op Eleanor bij de voordeur.

Toen de oude vrouw weer verscheen, lag er een in folie ver-

pakt bord op het blad van haar rollator. ‘Nogmaals bedankt dat je me bent komen redden.’

‘Graag gedaan. En ik kom morgen of overmorgen, als de lijm droog is, terug om die schroeven opnieuw te zetten. Kun je de badkamerdeur openlaten tot ik het werk heb afgemaakt?’

‘Natuurlijk. Ik doe hem alleen uit gewoonte dicht. Er is hier niemand die me kan komen storen, behalve Methusalem. En op zijn leeftijd ligt hij het grootste deel van de dag te slapen in de zon.’ Haar glimlach vervaagde een ogenblik, maar haar gezicht klaarde weer op toen ze het bord opnam en haar toestak. ‘Een klein bedankje.’

‘Dat is niet nodig, Eleanor.’

‘Ik vind van wel. Bovendien bak ik graag, en ik weet dat je dol bent op mijn karamelgebak. Als toetje voor na de lunch.’

Het was al zo laat dat het zelfs weleens haar *hele* lunch kon zijn, maar dat hoefde ze niet aan Eleanor te vertellen.

‘Dat zal ik doen, en ik zal van elke hap genieten.’ BJ nam het geschenk aan. ‘Ik bel wel voordat ik langskom om het klusje af te maken.’

‘Hoeft niet. Ik ben er altijd. Je zult me nergens bij storen.’

De toon van de oudere vrouw was opgewekt, zoals gewoonlijk, maar er klonk een tikkeltje eenzaamheid in haar woorden door.

De meeste mensen zou die subtiele onderstroom ontgaan.

Maar BJ niet. Ze had tegenwoordig een antenne voor zulke nuances, en dat hielp niet bepaald om haar gemoedsrust te herstellen.

‘Is alles in orde, kind?’

‘Ja.’ Ze verzette haar zinnen en hield het bord omhoog. ‘Ik verheug me hierop.’

‘Geniet ervan, lief kind. En werk niet te hard.’

Daar gaf ze maar geen antwoord op. Te hard werken zat in

haar DNA... maar hoewel ze haar arbeidsopvatting niet kon terugschroeven, was het werk dat ze in Hope Harbor deed – voor en na werktijd – de moeite waard en bevredigend.

En dat zou het misschien nog wel meer worden als het plan waar ze mee bezig was gerealiseerd zou worden.

Nadat ze het gebak voorzichtig op de passagiersstoel had gelegd, keek BJ om naar Eleanors veranda vol bloembakken. De oude vrouw zwaaide nog een keer, pakte een gieter en begon haar overvloedige pottentuin te bewateren.

BJ zette de pick-up in de achteruit en keek op de klok op het dashboard. Geen tijd om langs Charley's te gaan. Maar haar eetlust was toch al verdwenen, dankzij het verontrustende gesprek met Eleanor over romantiek... en een verontrustende ontmoeting met een knappe onbekende.

En dat was dom.

Ze was *niet* klaar voor een relatie, zeker niet met iemand van de lange, donkere en knappe soort.

Misschien zou ze op een dag – in de verre toekomst – het idee van liefde opnieuw koesteren.

Misschien.

Maar voorlopig beviel haar rustige, eenvoudige, vredige – ongecompliceerde – leven haar uitstekend.

En ze was niet van plan daar verandering in te brengen.

2

Zijn ouderlijk huis was een bouwlocatie.

Terwijl zijn BMW verder hinkte naar het twee verdiepingen tellende Victoriaanse huis op de heuvel waar hij zijn jeugd had doorgebracht, keek Eric met open mond naar de zaagpaarden, de stapels hout en... een toilet?, waarmee het grasveld aan de voorkant was bezaaid.

Wat was er in vredesnaam aan de hand?

Hij parkeerde langs de straat, opende de deur en werd ontvangen door holle hamerslagen.

Een ogenblik later scheurde het krijsende gejammer van een cirkelzaag door de lucht.

Nog even later werd de kalme zomerdag in Hope Harbor verder verstoord door het kraken van scheurend hout.

Het klonk alsof de ingewanden naar buiten werden gewrongen, en dat uit het huis waarvan hij had gedacht dat het nooit zou veranderen.

De zaag werd weer aangezet en hij kromp in elkaar.

Kennelijk was zijn carrière niet het enige wat overhoop gehaald werd.

Maar waarom had zijn vader er tijdens hun herhaaldelijke telefoongesprekken niets over gezegd dat er aan het huis werd gewerkt?

Het klopte niet.

Het beetje kalmte dat hij tijdens de strandwandeling had opgedaan, verdampte.

Was er nog iets in zijn leven waarvan hij zeker kon weten dat het niet zou veranderen?

Hij bereidde zich mentaal voor op de chaos die hem binnen wachtte, en keerde de auto. Ironisch dat hij bang was geweest om zijn vader te laten schrikken, terwijl John Nash kennelijk zelf ook een paar verrassingen –

Eric bevroor toen een vuile pick-up de hoek om kwam rijden.

Een vuile pick-up die hem bekend voorkwam.

Hij ronkte door de straat en draaide de oprit van zijn vader in. Hij keek als aan de grond genageld toe.

Het portier ging open en dezelfde spijkerbroekbenen die hij eerder had bewonderd kwamen tevoorschijn. Dit keer echter geen loshangend, golvend haar. De lange lokken van de blonde waren in een paardenstaart gebonden en door de achterkant van een honkbalpet gestoken. Ze nam hem koeltjes van top tot teen op, sloeg haar armen over elkaar, leunde tegen het portier... en wachtte.

Alsof ze hem uitdaagde naar haar toe te komen.

Eric richtte zich op tot zijn volledige één meter zesentachtig. Ze waren misschien niet op de beste voet begonnen, maar hij had zich verontschuldigd en haar pick-up had geen zichtbare schade geleden. Er was geen reden om niet beschaafd tegen elkaar te doen.

Bovendien was dit zijn huis. Of het huis van zijn vader. Hij was hier geen buitenstaander, al speelde ze kennelijk een rol in de verwoesting die binnen plaatsvond.

Hij liep naar haar toe en bleef op twee meter afstand staan. ‘Zo zien we elkaar weer.’

Plotseling verscheen de herkenning in haar ogen. ‘Je bent Johns zoon, hè?’

Noemden pa en deze vrouw elkaar bij de voornaam?

‘Ja.’

‘Hm.’ Ze nam hem opnieuw taxerend op. ‘Hij heeft gezinsfoto’s in huis staan. Voornamelijk van toen je nog jonger was. Je bent erg veranderd, maar nu zie ik de gelijkenis.’ Ze zette zich af van de pick-up en wilde weglopen.

‘Hé!’

Ze bleef staan en keek over haar schouder.

‘Wat gebeurt hier?’ Hij maakte een handgebaar naar het huis.

Ze trok een wenkbrauw op. ‘Heeft je vader je dat niet verteld?’

‘Nee.’

‘O.’ Een paar ongemakkelijke seconden gingen voorbij. ‘Eredereen die langsloopt, kan zien dat het huis verbouwd wordt.’ Ze liet haar blik nog eens over hem heen glijden. ‘Maar ja, je bent de laatste tijd natuurlijk niet vaak langsgelopen.’

Hij hoorde een zekere afkeuring in haar stem en verstijfde. ‘Mijn vader heeft vast wel verteld dat ik advocaat ben en een veeleisende baan heb. Maar ik spreek hem vaak.’

‘Wat gek dat hij je dit niet verteld heeft dan.’

Je meent het.

‘Zou jij me er iets meer over kunnen vertellen?’

Voordat ze kon antwoorden, verscheen zijn vader in de deuropening en nam hem verbaasd op. ‘Eric?’ Hij haastte zich de trap af en zijn gezichtsuitdrukking veranderde van verrast in ongerust.

‘Ik laat jullie dat even samen oplossen.’ De vrouw ging opzij toen zijn vader met grote passen naar hem toe kwam en hem omhelsde.

‘Wat doe je hier midden in de week?’

‘Lang verhaal.’ Eric omhelsde hem ook en maakte een handgebaar naar het huis. ‘Wat is hier aan de hand?’

‘Ook een lang verhaal.’ Zijn vader glimlachte tegen de blonde. ‘Kennen jullie elkaar?’

Na een pijnlijk ontslag keert Eric Nash terug naar het dorp waar hij opgroeide. Daar blijkt het huis van zijn ouders te worden verbouwd tot een bed & breakfast. Hij had gehoopt rustig te kunnen nadenken over zijn carrière, maar in plaats daarvan wordt hij constant afgeleid door herrie, chaos... en een knappe vrouwelijke architect.

BJ Stevens probeert de chagrijnige zoon van haar opdrachtgever zoveel mogelijk te negeren. Hij mag dan knap zijn, maar na een rampzalig verlopen relatie staat haar hoofd helemaal niet naar romantiek. Totdat Eric zijn hulp aanbiedt bij een project dat haar persoonlijk raakt. Vanaf dat moment ziet ze hem van een heel andere kant en begint ze zich af te vragen: is een nieuw begin misschien toch mogelijk?

Irene Hannon schreef eerder de Hope Harbor-roman *Cranberryzomer*. Ze bedacht dit fictieve plaatsje op een reis langs de kust van Oregon. Ze hoopt dat haar lezers net zo genieten van hun bezoek aan Hope Harbor als zij heeft genoten van het schrijven erover.

‘Hope Harbor is een heerlijk idyllisch stadje waar je je terug wilt trekken om tot rust te komen, genezing te vinden en hoop.’
– *Reformatorisch Dagblad*

ISBN 9789029728645 NUR 302

9 789029 728645

KokBoekencentrum.nl
UITGEVERS | UTRECHT